

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΕΣ... ΑΔΕΣΠΟΤΕΣ

Όπου άναζητούνται παντού οι εύτυχεές κληρονόμοι... Η κληρονομία του Γκράχαμ πούγινε άφορμή μιάς μεγάλης δί- κης. Το άλληλοσφάγμα μάνας και κόρης. Σκανδαλώδεις άπεκαλώσεις. Όπου έμφανίζονται οι νέμμοι κληρονόμοι. Η άχηπτες κληρονόμοις. Η μυδιότερηματική περίπτωσης μιάς συγγραφώας. Κληρονομία πού πέφτει άπ' τον εύρανό.

ΙΑ κολοσσίαία κληρονομία, ή περιουσία του Άμερικανού Κρού- σου, Βέντελ — άπό 35.000.000 δολάρια, δηλαδή περίπου πεντέ- μιση δεκατομμύρια δραχμές— βρίσκειται άδέσποτη έδώ και δύο μήνες στην Άμερική. Μετά τον θάνατο του Βέντελ, πού όλίγων έτών, ή τεραστία περιουσία του, έπί τή βίαιε τής διαθήκης του, περιήλθε στην άδελφή του 'Ελ- λη, μιά γεροντοκόρη 65 έτών.

Και τώρα πού πέθανε κ' αυτή, χωρίς ν' άφήσει διαθήκη, ή τε- ραστία κληρονομία περιμένει νά μακαρίτου έκατομμυριόζου στην Άγγλία, γιά νά πάνε νά την πάρουν. Είνε ζήτημα όμως αν θα βρε- θούν οι συγγενείς αυτού κ' έτσι ή κληρονομία θα μείνη άδέσποτη γιά πολλές ίσως δεκαετηρίδες. Δέν είναι, άλλωστε, ή μόνη άνευ κληρο- νόμου μεγάλη κληρονομία. Άδέσποτες κληρονομίες υπάρχουν πάρα πολλές, άπείροτες, στις διάφορες χώρες τής έρρώλης, κ' έχουνε γράψει κατά μαζούς γι' αυτές άρκετά πράγματα.

Σήμερα θα γράψουμε πάλι γιά μερικές κληρονομίες, ή οποίες είχαν περιεργη τόχη ή περιήλθαν με παράξενο τρόπο στους δικαιού- χους κληρονόμους.

Κατά τά τέλη λοιπόν του πε- ρασμένου αιώνου, πέθανε στη Μελ- βούρνη τής Αύστραλίας ένας Άγγ- λος άποίκου, μεγαλοεργοστασία- χης Ύψλοπιάς, όνόματι Γκράχαμ.

Η σύζυγός του, τήν όποιαν ο Γκράχαμ είχε παντρευτεί τό 1849 στη Μελβούρνη, ήταν έτοιμη νά πάρη τή μεγάλη κληρονομία του μακαρίτου συζύγου της, όταν ξαφνι- κά βγήκε στη μέση ή κόρη της, έχοντας κ' αυτή τις άπαιτήσεις της.

Η κυρία Γκράχαμ όμως δέν ήθελε νά δώσει ούτε λευτό άπ' τήν κληρονομία στην κόρη της, επει- δή, καθώς έλεγε, πήρε όταν παν- τρεύτηκε τεραστία προίκα!

Έτσι, μανά και κόρη, κατέφυ- γαν στά δικαστήρια. Έκει, ή μί- στρες Κόξεν; — έτσι λεγότανε ή κόρη τής Γκράχαμ — άπέδειξε ότι ο γάμος τής μητέρας της με τον Γκράχαμ ήταν άκυρος, γιατί ή κ. Γκράχαμ ήταν άπλούστατα... δι- πλοπαντρευμένη!

Ποίν παντρευτεί δηλαδή τον Γκράχαμ, ήταν παντρευμένη με κάποιον μιστερ Ουτίδερλεϋ, ο ό- ποιος τρελλάθηκε και κλείστηκε σ' ένα φρενοκομείο. Τών καιρό λοι- πόν πού ή μητέρα της παντρεύτη- κε τον Γκράχαμ, ο πρώτος συζυ- γός της ήταν άκόμα ζωντανός και δέν είχε εκδοθεί διαζύγιο. Συνε- πώς, όσος είταμε και παραπάνω, ή κ. Γκράχαμ ήταν δίγαμη κ' ο δεύτερος γάμος της έπρεπε νά θεωρηθή άκυρος. Έπ' αυτού βασίζο- μένη, ή κόρη της ζήτησε νά τής δοθή δόλοζληρη ή περιουσία του πατέρα της, έστω κ' αν ήταν τέκνον άκυρου γάμου.

Γιά νά εκδικηθή τήν κόρη της, ή μίστρας Γκράχαμ, άποκάλυψε στό δικαστήριο, ότι κ' εκείνη ήταν δίγαμη, γιατί είχε παντρευτεί τον Κόξεν; προτού πεθάνει ο πρώτος τής άνδρας!...

Στή μέση του καινού αυτού μάνας και κόρης, έφτασε άπ' τήν Άγγλία ένα γράμμα, πού έθώλωσε άκόμα περισσότερο τά νερά. Σύμφωνα με τό γράμμα αυτό, πριν φύγει άπ' τήν Άγγλία γιά τήν Αύστραλία, ο Γκράχαμ είχε παντρευτεί στην πατρίδα του, τό Μπε- θέρλεϋ τής Υόρκης, μιά γυναίκα, στην όποια δέν ξανάγραψε ποτέ πειά, μολονότι είχε άποκτήσει μαζί τής δύο παιδιά. Άλλά, λίγον καιρό προτού πεθάνει, μετανόωσε φαίνεται πού άφησε τά παιδιά του στους πέντε δρώμους κ' έγραψε στην Άγγλία σ' έναν συμβο-

λογογράφο φίλο του, νά του τά βοη. Άπ' τά παιδιά λοιπόν εκείνα προσοχόταν τό άγαρόππο γράμμα.

Όσος ήταν έπόμεινο πλέον, ή δίχη άνεβλήθη όσπου νά ρθούν άπ' τήν Άγγλία τά δύο παιδιά του Γκράχαμ.

Τά παιδιά αυτά δέν άργησαν νά καταπλεύσουν στην Αύστραλία, φέροντας μαζί τους έπίσημα έγγραφα, άπ' τά όποια άπεδεικνύετο, ότι ή μητέρα τους πέθανε στά 1860. Συνεπώς ο δεύτερος γάμος του Γκράχαμ, πού είχε γίνει τό 1849, δηλαδή έντεκα χρόνια πριν, ήταν άκυρος. Έτσι, όλη ή τεραστία κληρονομία περιήλθε στους δύο νέ- ους πού ήταν πάλαιοι, χωρίς νά πάρουν πενήτα, ούτε ή δεύτερη κυρία Γκράχαμ, ούτε ή κόρη της μίστρας Κόξεν;.

Η περισσότερες άπ' τις άδέσποτες κληρονομίες μένουν επί χρό- νια πολλά άζήτητες, όσπου νά μάθουν γι' αυτές εκείνοι πού έχουν δικαίωμα νά τις πάρουν. Η πιο παράξενη τέτοια περίπτωσης είναι ή έξης:

Τό 1880, ένα μεγάλο διαφημιστικό πρακτορείο του Έδιμβούργου, έδημοσίευσε σ' όλες τις άγγλικές, γαλλικές και αυστραλιανές έφη- μερίδες μιά άγγελία, ζητώντας νά παρουσιασθούν οι νόμοι κληρο- νόμοι κάποιου Άγγλου άποίκου, όνόματι Μπέν Χόιντ, ο όποιος είχε σκοποθετεί καμιά τριανταριά χρόνια πριν και συγκεκριμένως τό 1851, σ' ένα άπό τά νησιά τής Ώκεανίας, Καναίς όμως κληρονόμος δέν παρουσιάστηκε και πέρασαν έτσι άλλα σαράντα δύο χρόνια. Η υπό- θεσις τής κληρονομίας αυτής είχε πάλι ξεχαστεί έντελώς, όταν τον Ιανουάριο του 1922 έφτασε στό γραφείο του διαφημιστικού πρακτο- ρείου του Έδιμβούργου μιά επι- στολή άπό κάποιον κυρία πού έ- μενε στό Σίδνεϋ τής Αύστραλί- ας και ή όποια ζητούσε νά μάθη τί άπέγινε ή περίφημη κληρονο- μία του Άγγλου άποίκου, του όποιου, όπως έζηγούσε, ήταν ή μόνη κληρονόμος.

Πώς συνέβη όμως νά μη ζη- τηθή τόσον καιρό ή κληρονομία αυτή και νά εμφανισθή ή μόνη δικαιούχος έδωκομηντα δόλοζληρη χρόνια μετά τον θάνατο του Μπέν Χόιντ;

Άπλούστατα, οι συγγενείς πού είχαν δικαίωμα νά κληρονο- μήσουν τον πάλαιουτο άποικο, δέν έμαθαν ποτέ τον θάνατό του. Όταν δημοσιεύθηκε ή άγγελία του πρακτορείου του Έδιμβούρ- γου, οι μόνοι επίζωντες άπ' τής κληρονομίας, οι γονείς τής ά- νοτέρου κυρίας άπ' τό Σίδνεϋ δέν την έδιάβασαν, ούτε κ' ά- κουσαν τίποτε σχετικώς, γιατί άπ' ενός ήσαν άγράμματοι κ' άπ' έτέρου ζούσαν άποτραβηγ- μένοι σ' ένα μακρινό και μεμο- νομιμένο άγρόκτημά τους. Η κό- ρη τους όμως έμαθε γράμματα κ' έγινε συγγραφέας. Κάποτε λοιπόν άποφάσισε νά συγγράψη τήν ιστορία τής Ώκεανίας και αναδιφώντας τις παλιές έφημερίδες, έτυχε νά διαβάση τήν άγγε- λία. Κατόπιν αυτού, έκαμε τις κατάλληλες ενέργειες και έπήρε τήν μεγάλη κληρονομία του Μπέν Χόιντ, τον όποιο ούτε είχε ιδεί ποτέ της, ούτε κ' ύποπτεύεσαν καν τήν ύπαρξή του....

Επίσης περίεργη είναι και ή ιστορία τής περίφημης κληρονομίας του Πάτρικ Κόαντυ, ενός άπό τους πρώτους Άγγλους άποίκους του Τζέιππολαντ τής Αύστραλίας.

Η μητέρα του Πάτρικ Κόαντυ ήταν ύπνρέρτοια κ' επειδή έκλε- ψε, κάποτε, τά άσημά του κυρίου της, καταδικάστηκε νά έξορισθή στό Τζέιππολαντ τής Αύστραλίας. Στο δίαστημα όμως πού βρισκό- ταν στη φυλακή του Νιού Γκράητ τής Ίρλανδίας, περιμένοντας νά φτάση τό πλοίο πού θα μετέφερε όλους τους καταδικούς στην Αύ- στραλία, ή κακότεχη αυτή γυναίκα γέννησε τον Πάτρικ, κατά ά- γνωστον πατέρα.

Όταν τελείωσε ή ποινή της, ή μητέρα του Πάτρικ παντρεύτηκε

ΠΑΛΗΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΤΟΥ κ. ΑΘΑΝ. ΖΕΡΒΟΠΟΥΛΟΥ (ΚΡΟΥΝ)

ΔΕΚΑ ΧΡΟΝΙΑ ΚΟΝΤΑ ΣΤΟ ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗ

(Γραμμένες για το «Μπουκέτο»

Γ'

Α γραφεία της «Αζροπόλεως» την εποχή αυτή ήταν πολύ ευρύχωρα και το πολυκάριθμο προσωπικό της είχε κάθε άνεσι. Ο διευθυντής ήρχετο στο γραφείο του πάντοτε φουριώδης και σιγοτραγουδώντας τὸ μεσημέρι και τὸ ἀπόγευμα ἀργά, ἀφοῦ ἔκανε τὸν συνηθισμένο του περίπατο στὸ Ζάππειο.

Ξεχωριστός, κρατώντας τὸ κατέλιπο του και κανένα βιβλίο ξένο στὸ χέρι, διέσχισε τὸ διάδρομο εὐδυντηγῆς καὶ ἀλύγιστος και τραβούσε κατ' εὐθείαν στὴν πόρτα τῶν γραφείων του, κυττάζοντας κατ' εὐθείαν πρὸς αὐτὴν καὶ ἀδιαφορώντας τελείως γιὰ τὸς πέριξ, μὲ μεγάλα βήματα, σχεδὸν ἀθόρυβα, ἔξ αἰτίας τῶν παπουτιῶν του, πού κατεσκευάζοντο ἰδιαίτερως γι' αὐτὸν μὲ περιεργὸ τετραγωνικὸ σχῆμα και χωρίς τακούνι. Τέτοια παπούτσια οὔτε φόρεσε κανεὶς ποτὲ, οὔτε φορεῖ κανεὶς σήμερα.

Ὁ Γαβριηλίδης ἄνοιγε μὲ ὀμψὴ τὴν πόρτα τοῦ γραφείου του, ἔβγαζε τὸ κλειδί, ἐκλείδωνετο ἀπὸ μέσα καὶ ἄρχισε κατόπιν ἢ να τραγουδᾷ δυνατὰ καμμιὰ ἄρια ἀπὸ ὄπερα, ἢ, τὸ συνηθέστερο, νὰ φωνάζει δυνατὰ σὲ ἦχος τραγουδιῶν πράγματα... ἀκατάληπτα!

Ὅταν ἐτελείονε τὸ... γίεντι αὐτό, ἔξεκλείδωνε καὶ ἔκαλοῦσε σὲ συνεργασίᾳ τὸν διαχειριστὴ ἢ τὸν ἀρχισυντάκτη του, μὲ τὰ παράθυρα τοῦ γραφείου του πάντα ἀνοικτὰ, χειμῶνα—καλοκαίρι.

Ἐίχε τὴν ἀπαίτησι νὰ σημειώνεται στὴν «Αζροπόλι» ἀπὸ τὸν ἀρχισυντάκτη ἢ βλῆ τοῦ καθενὸς συντάκτη, γιὰ νὰ ἐξακριβώνη τὴν ἐργασίᾳ πού προσέφερε καὶ καθεὺνας μας.

Κάθε μεσημέρι ἔδινε τις ἐντολές του σὲ κάθε συντάκτη διὰ τοῦ ἀρχισυντάκτη ἢ και μὲ ξεχωριστὰ σημειώματα, τὰ ὁποῖα βρῖσκामε σὲ μιὰ γυαλίνα ἐταξεύριστα πὸν διαδρόμο.

Δὲν εἶχε μείνει ζήτημα πὸν νὰ μὴν ἀτησχόλει τὰς στήλας τῆς «Αζροπόλεως», μὲ ξεχωριστὴ καὶ ἐπισταμιένη ἔρευνα. Αὐτὴ ἀνεκίνησεν ὅλα τὰ ἐργασιὰ ζήτηματα και σ' αὐτὴν ὑφείλονται οἱ πρῶτοι ἐργασιῶν νόμοι πὸν ἐδημοσιεύθησαν τότε.

Πόσες φορὲς δὲν εἶχε ἀνακινήσει ὁ Γαβριηλίδης τὸ ἀγοριστὸ ζήτημα τῆς Θεσσαλίας και πόσες φορὲς δὲν εἶχε ἀσχοληθεῖ μὲ τοὺς κἀπρους δούλους, τοὺς γεωργούς, γιὰ τοὺς ὁποίους, μετὰ τὸ θάνατό του—στὰ 1921—ἐδημοσιεύθητε τὸ πρῶτον ὁ ἀγοριστὸς νόμος περὶ ἀπαλλοτριώσεως τῶν τσιφλικιῶν. Γιὰ τοὺς κἀπρους δούλους, τοὺς ἐργάτας τοῦ Πειραιῶς, εἶχε ἀσχοληθεῖ εἰδικῶς ὁ κ. Σπύρος Μελάς, ὁ ὁποῖος τότε ἐτεμπιωνάρισε στὴ δημοσιογραφίᾳ διὰ τῆς «Αζροπόλεως».

Καὶ δταν ἀκόμα νομιζάμε, ὅτι θὰ περνοῦσε ἡ ἡμέρα χωρὶς νὰ μας στῆλῃ στις τέσσερες ἄκρες τῶν Ἀθηνῶν ἢ τοῦ Πειραιῶς, ὁ μακαρίτης Γαβριηλίδης ἄνοιγε ἕνα μικρὸ καταστηματὶ, πὸν εἶχε πάντοτε στὴν τσέπη του, ἐκολλούσε σ' αὐτὰ τὰ μάτια του—λόγω τῆς μυκωπίας του— καὶ ἔλεγε:

—Κάνε ἕναν περσιτάκιο στοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν και γράψε γιὰ τοὺς... ζήτημούς, πὸν ἔχουν τὰ στέμια τους και πὸς ζήτησαν!

Ἀρτήσεσι σ' ὅτι ἔλεγε, δὲν δεχόταν. Πάντοτε δὲ εὗρισκε τὴν κάποιον πρῶτην κατάδικον, ὁ ὁποῖος εἶχε σχηματίσει μὲ τὴν ἐργασίᾳ του μιὰ μικρὴ περιουσίᾳ. Μετὰ τὸ γάμο, τὸ ἀνδρόγυνον τῶν δυῶν πρῶτην καταδικῶν ὀρίχτηκε μὲ τὰ μούτρα στὴ δουλειὰ και πὸν γρήγορα ἢ περιουσίᾳ τους μεγάλωσε. Δὲν ἀπόχρησαν παιδιὰ, ἀλλὰ εἶχαν πάντοτε μαζί τους τὸν Πάτριον, ὁ ὁποῖος, ὅπως εἶπαμε, εἶχε γεννηθεῖ στὴ φυλακὴ εἰπὸ ἀγνωστον πατέρα. Μὲ τὸν καιρὸ, οἱ δυῶ πρῶτην κατάδικον ἔγιναν οἱ πλουσιώτεροι γαιοκτηνιμοι τοῦ Ἐπιπολιαν καὶ δταν ἀπέθαναν καὶ αὐτοὶ καὶ ὁ γυῖός τους ὁ Πάτριος ἀργότερα, ἢ τερασίᾳ περιουσίᾳ τους ἔμεινε ἀέσποτη.

Οἱ μόνοι ὄστόσο πὸν θὰ εἶχαν δικαιοσύνη νὰ τὴν κληρονομήσουν, ἦσαν οἱ συγγενεὶς τῆς μητέρας τοῦ Πάτριου. Καὶ αὐτοὺς ἔβραζε νὰ βοηθῶ οἰκογενειακὸς συμβολαιογράφος τοῦ Πάτριου Κόναντ. Ἐπι εἰκοσι χρόνια ὁ συμβολαιογράφος αὐτὸς δημοσίευε ἀγγελίες στις ἐφημερίδες τῆς Ἀγγλίας, ζητώντας τοὺς εὐτυχεὶς κληρονόμους. Καὶ ἐπὶ τέλους τοὺς βρῆκε καὶ ἔτσι ἐπέσπεσαν τὴν μεγάλην κληρονομίᾳ.

ἀπάντησι πὸν ἀπεστῆμιονε.

Ἀργότερα, δταν προσελήθη στὸ προσωπικὸ τῆς «Αζροπόλεως» καὶ ὁ ἀδελφὸς τοῦ Στάι, ὁ Χάρης, εἶχε δὲ μειωθεί τὸ προσωπικὸ τῆς ἐφημερίδος γιὰ λόγους οικονομικούς, ἔπασσε τὸ καλοκαίρι φρενιὰ τὸ ὄσος τῆς Πεντέλης.

—Νὰ πᾶς νὰ δῆς τί γίνεται μὲ τὰ μάτια σου και νὰ τὰ γράψης, εἶπε στὸ Χάρη.

—Μὰ δὲν ἔχει τὸ ταμειὸ χόρηματα γιὰ τὰ ἔξοδα τῆς μεταβάσεως, τοὶ ἀπάντησε ἔκρινε.

—Νὰ πᾶς μὲ τὰ πόδια! Χά! χά! χά! Τὶ νέος Ρουσιελιώτης εἶσαι σὺ, πὸν σὲ φοβᾷται ἕνας... μισροπερίπατος!

Τὸ ἀδύνατον δὲν ἱσῆρχε γι' αὐτὸν και τὴν «Αζροπόλι» ποτὲ!

Ἀπὸ τὸν κόσμο, ὁ Γαβριηλίδης ἦταν πάντοτε ἀθέατος. Ἀκόμα καὶ ἀπὸ τοὺς περιοριστεροὺς συντάκτας του, ὅσοι περιοριζόντο εἰς τὸ κανονικὸ ρεσορτάζ.

Ἐίπε γνωστὴ ἢ ἀπάντησις του στὸν ἀπεσταλμένο τοῦ Σέγγ, πὸν πῆγε νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ γιὰ τὰ φιλογερμανικὰ ἄρθρα πὸν ἔγραφε ἔκ πεποιθήσεως ἀτομικῆς κατὰ τὸν πόλεμο.

—Θὰ τὸν δεχθῶ—παράγγειλε ὁ ἀρθραστὸς Γαβριηλίδης— μετὰ τὴν εἰρήνη!

Ἐδῆχeto ὅμως ὀρισμένοι φίλοι του, τοὺς ὁποῖους ἔξετιμα και τοὺς ὁποῖους ἀγωνίζονταν μὲ τὴν «Αζροπόλι» νὰ ἀναδείξῃ. Πολλοὺς ἀπ' αὐτοὺς ἔκαμε μαγευτικὸς ἄνδρας γιὰ νὰ καταλάβουν σιγά—σιγά τὰ μεγαλειότερα ἀξιώματα και νὰ λησμονήσουν ἀκείσεως καὶ δλότεια τὸν ἀνιδιοτελεῖ δημοσιογὸ τους, πὸν ἔκ πεποιθήσεως τοὺς ἀνῆρθεσε στὸν ἔβδομο οὐρανὸ.

Συνεθεῖ κάποτε ν' ἀσχοληθῆ καὶ μ' ἕναν γνωστὸ μου γιατρὸ, πολιτευμένο, ποιητὴ, φιλοσοφικὸ και... λίγο ἀπ' ὅλα, τὸν ὁποῖο ἔκαμε ἀργότερα βουλευτὴ. Γνωρίζοντας, ὅτι ἔπασσε τὸν γιατρὸ αὐτόν, μ' ἐφῶτισε ἕνα σημειῖο σὲ μιὰ ὀυλίᾳ μας, ἂν μὲνο εὐχαριστήσεως ἀπ' τοὺς χαρακτηρισμοὺς του.

—Πολλὰ τοῦ πέφτον! ἀπάντησα δευδῶ.

—Γιατί, μπορέ; μού εἶπε τότε μισροβιωμαμένος. Δὲν ἔξερις τί ἔκαμε στοὺς πατριώτες του;

Καὶ δταν ἀπάντησα ἀρνητικῶς, μού διηγήθησε τὴν ἔξῃ ἱστορία, ἢ ὁποῖα και μόνη ἱσῆρχε ἀποσπῆ νὰ ἐκτιμᾷ τόσο τὸν γιατρὸ και νὰ τοῦ ἀπερῖνον ὅσα τοῦ ἔγραφε:

Ἀπὸ ἔρανος τῶν γεωργῶν, εἶχε συγκεντρωθεῖ στὴν πατριδα τοῦ γιατροῦ ἕνα πῶσον, μὲ τὸ ὁποῖο ἀπερασισθῆ ν' ἀγορασθῆ μιὰ μεγάλη εἰκὸν τοῦ Ἁγίου Μοδέστου, τοῦ προστάτου τῶν ζώων και ἰδίως τῶν ἀροτριῶν. Ὅταν ἡ εἰκὸνα ἔφτασε στὴν ἐπαρχία, ἐγεννηθῆ τὸ ζήτημα σὲ ποιὸ ἀπ' τις τρεὶς ἐκκλησίες τῆς πόλεως ἔπρεπε νὰ τοποθετηθῆ, γιὰ τὴν ἡθέλεαν και ἀπονευκούσαν καὶ ἢ τρεὶς ἐνορίες.

Ὁ δεσποτις δὲν μπορούσε νὰ βοηθῆ λύσει και ἢ ἐπιτροπὴ τῶν ἐράνων κατέφυγε στὸ γιατρὸ.

—Νὰ τὴν τοποθετήσετε, τοὺς εἶπε, στὸ ἔξωκλήσι, πὸν εἶνε ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι, γιὰ νὰ σὰς προστατεῖ ἡ δλουε!

Ἐταῖ δὲ και ἔγινε!

Καὶ ὁ μακαρίτης Γαβριηλίδης ἔξεσπασε στὰ ἀκρότητα γέλια του. —Χά! χά! χά!... Δὲν εἶνε λοιπὸν ἔξυτος ὁ γιατρὸς;

Και ποὺς μπορούσε νὰ τὸ ἀμφοσθητήσῃ, ὕστερα ἀπὸ τὸ ἀνέκδοτο αὐτὸ;

Τὴν ἀλληλογραφίᾳ τῆς «Αζροπόλεως» διεθίδεζε ὁ ταχυδρομικός διανομὸς προσωπικὸς στὸ διευθυντὴ, δευενη μάλιστα, λόγω τῆς πληθῶρας της, σὲ πακετάκι μὲ σπάγγο.

Ἄν τὸ Σάββατο ἔφτανε ταχυδρομικὸ εἶτε ἀπ' τὴν Ἀμερική, εἶτε ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο, τὸ γραφεῖο εἶχε πανηγυρὶ, γιὰ τὴν πάντοτε ἠρχοντο ἔπιταγὲς και ἢ πληρωμὴ τῆς ἔβδομάδος ἦταν ἐξασφαλισμένη.

Ὁ Γαβριηλίδης ἔξεχώριζε τις ἐφημερίδες και τις ἔστελνε στὸν ἀρχισυντάκτη. Ἐπίσης εἶχε μιὰ φαλλίδα μεγάλη, μὲ τὴν ὁποῖα ἔκοβε κατόπιν τὰ γραμματόσημα, τὰ ὁποῖα ἔβαζε γιὰ τὴν μητέρα του και τοὺς πατέλλους τοὺς ἐχρησιμοποιοῦσε γιὰ νὰ γράφῃ τὰ... ἄρθρα του!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ συνέχεια.